

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 21. decembra 2017. godine
Br. ref.: AGJ 1178/17

PRESUDA

u

slučaju br. KI90/16

Podnosilac

Branislav Jokić

**Ocena ustavnosti neizvršenja odluke KKPK/D/R/230/2014 Komisije za
imovinske zahteve Kosova od 13. marta 2014. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija i

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Branislav Jokić (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), sa prebivalištem u Mladenovcu, Srbija.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava neizvršenje odluke KKPK/D/R/230/2014 Komisije za imovinske zahteve Kosova od 13. marta 2014. godine (u daljem tekstu: KIZK).

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti neizvršenja gore navedene odluke KIZK-a, zbog navodnih povreda osnovnih prava i sloboda podnosioca, garantovanih članom 3. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo], članom 46. [Zaštita imovine], članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i članom 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa članom 6, stav 1 (Pravo na pravično suđenje), članom 13 (Pravo na delotvorni pravni lek), članom 14 (Zabrana diskriminacije), članom 1 Protokola br. 1 (Zaštita imovine) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 10. juna 2016. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 12. jula 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Altaya Suroya za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Snezhana Botusharova (predsedavajuća), Bekim Sejdiu i Selvete Gërxhaliu-Krasniqi.
7. Dana 20. jula 2016. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio od njega da dostavi dodatna dokumenta.
8. Dana 19. avgusta 2016. godine, podnosilac zahteva je podneo Sudu tražena dokumenta.
9. Dana 30. januara 2017. godine, Sud je obavestio opštinu Peć i Kosovsku agenciju za imovinu o registraciji zahteva i poslao im po jednu kopiju zahteva, pružajući im mogućnost da dostave komentare Sudu.
10. Dana 7. februara 2017. godine, Kosovska agencija za imovinu (u daljem tekstu: KAI) je podnela svoje komentare Sudu.

11. Dana 5. decembra 2017. godine, nakon razmatranja izveštaja sudije izvestioca, Veće za razmatranje je jednoglasno preporučilo Sudu da proglasi zahtev prihvatljivim i utvrdi povredu.
12. Istog dana, Sud je jednoglasno glasao da se zahtev proglasi prihvatljivim i utvrdi povredu.

Pregled činjenica

13. Opština Peć je rešenjem br. 463-449/97 od 26. maja 1997. godine odlučila da podnosiocu zahteva prizna pravo svojine na parceli broj 5351/7, u površini od 0.03,52 ha, KO Peć.
14. Neodređenog datuma, podnosilac je podneo KAI zahtev za potvrdu njegovih prava na posed nad gore navedenom imovinom.
15. Grupnom odlukom KPCC/D/R/230/2014 od 13. marta 2014. godine, Komisija Kosovske agencije za imovinu je odlučila:

“(a) Podnosilac zahteva je dokazao da je nosilac imovinskog prova Branislav Jokić vlasnik 1/1 predmetne imovine i bio je vlasnik uništene imovine na dan uništenja stambene imovine kao i pravo na korišćenje zemlje na kojoj se ista nalazila ili je naknadno nasledio navedeno vlasništvo;

i naložila da:

b) Branislav Jokić ostvaruje pravo nad navedenom imovinom;

c) Tuženi, ako postoji, ili bilo koje drugo lice koje koristi imovinu napusti istu u roku od 30 (trideset) dana od dana uručivanja ovog naloga; i

d) ako tuženi ili bilo koje drugo lice koje koristi imovinu odbije da se povinuje ovom nalogu o oslobađanju imovine u predviđenom roku, isti će biti iseljeni iz imovine;

Komisija je dodatno donela odluku da:

a) U predmetima gde postoji više od jednog vlasnika predmetne imovine, gore navedena odluka i nalog ne utiču na prava bilo kojeg od suvlasnika.

b) Zahtev za nadoknadu fizičke štete ili gubitka prava korišćenja predmetne imovine se odbija jer Komisija nema nadležnost da rešava ovakve zahteve”.

16. U obrazloženju gore navedene odluke KIZK-a se naglašava:

“... osim zahteva br. 48054 i 50686, podnosioci zahteva su dokazali da su ispunili uslove za nalog za potvrđivanje vlasništva nad predmetnom imovinom i pripadajućim zemljištem. U zahtevima br. 48054 i 50686, podnosioci zahteva su dokazali da su ispunili uslove za potvrđivanje

vlasništva nad predmetnom imovinom i pravo korišćenja na pripadajućem zemljištu od dana uništenja stambene imovine. Činjenica da je imovina uništena ne utiče na pravo podnosioca zahteva da dobije deklarativnu odluku od Komisije u kojoj se potvrđuje vlasništvo nad imovinom podnosioca zahteva na dan uništenja predmetne imovine”.

17. Dana 12. januara 2016. godine, podnosilac zahteva je tražio od KAI da mu vrati njegovu imovinu u posed i izvrši potrebne promene u registraciji imovine u Katastru opštine Peć u skladu sa pravosnažnom i obavezujućom odlukom KIZK-a i primenjivim zakonom na Kosovu.
18. Dana 14. marta 2016. godine, KAI je podneskom Ref. 00327/16, na koji se ne može podneti nijedno pravno sredstvo, obavestila podnosioca zahteva da nije mogla da izvrši odluku KIZK-a u slučaju KPA 48054. U odgovoru se navodi da je KAI od Direkcije za imovinsko-pravna pitanja opštine Peć primila odluku pod brojem 01-463-65203 od 14. maja 2015. godine, na osnovu koje je Skupština opštine usvojila predlog ove Direkcije da se odluka o dodeli zemljišta na korišćenje br. 463-499/97 od 26. maja 1997. godine proglasi apsolutno nevažećim aktom i ujedno su poništene *ex-tunc* (povratni efekat) sve faktičke i pravne radnje ove odluke.

Navodi podnosioca

19. Podnosilac zahteva tvrdi povredu člana 3. [Jednakost pred zakonom], člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], člana 32. [Pravo na pravno sredstvo], člana 46. [Zaštita imovine], člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava], i člana 54. [Sudska zaštita prava] Ustava u vezi sa članom 6, stav 1 (Pravo na pravično suđenje), članom 13 (Pravo na delotvorni pravni lek), članom 14 (Zabrana diskriminacije), članom 1 Protokola br. 1 EKLJP.
20. Glavna tvrdnja podnosioca zahteva je da pravosnažna odluka KIZK-a od 13. marta 2014. godine nije izvršena.
21. Podnosilac zahteva izjavljuje: *“Odlukom KIZK KPCC/D/R/230/2014 od 13.03.2014. godine, meni je priznato pravo na vlasništvo predmetne imovine. Protiv te odluke nije uložena žalba Žalbenom veću Vrhovnog suda. U tom kontekstu, odluka KIZK je postala pravosnažna i čini presuđenu stvar”.*
22. On u nastavku naglašava: *“U pogledu izvršenja ove odluke, ja sam se obratio KAI, sa zahtevom da mi vrati imovinu u posed”, stoga što “teret neizvršenja i nepronalaženja odgovarajućih mehanizama za izvršenje ove pravosnažne odluke KIZK KPCC/D/R/230/2014 od 13.03.2014. godine, pada na KAI. Odluka opštinskog organa uprave ni na jedan način ne treba da predstavlja razlog negiranja mog prava na uživanje imovine”.*
23. Na kraju, on izjavljuje: *“Što se tiče povrede prava za zaštitu imovine, odluka KIZK predstavlja legitimno očekivanje za mene, da imam pravo na tu imovinu. Dakle, ja zahtevam pravo da na miran način uživam navedenu imovinu, kao što se garantuje članom 1 Protokola br. 1 Konvencije”.*

24. Podnosilac zahteva traži od Ustavnog suda da utvrdi povredu osnovnih prava i sloboda; odluči o naknadi materijalne i nematerijalne štete i naloži Kosovskoj agenciji za imovinu da u najkraćem mogućem roku izvrši odluku KIZK-a KPCC/D/R/230/2014 od 13. marta 2014. godine.

Odgovor Kosovske agencije za imovinu

25. KAI je obavestila Sud da je odlukom KPCC/D/R/230/2014 od 13. marta 2014. godine usvojen zahtev g. Jokića, kojom je odlučeno da se *“njemu potvrdi pravo svojine na idealnom delu od 1/1 i on je vlasnik na dan uništenja tražene stambene imovine i prava na korišćenje zemlje na kojoj se ista nalazila, kao i da mu se vrati pravo poseda na traženoj imovini”*.
26. KAI je u nastavku navela *“dana 22. oktobra 2014. godine, jedan primerak odluke Komisije je dostavljen opštini Peć i Agencija u zakonom propisanom roku nije primila nikakvu žalbu na odluku Komisije, dok je 29. aprila 2015. godine, Agencija od opštine Peć, odnosno od Direkcije za imovinsko-pravne poslove, primila dopis sa Ref. br. 15-463-LP-324 od 18. marta 2015. godine, kojim je Agencija obaveštena da je u vezi sa parcelom 5351/7, odnosno imovinom g. Branislava Jokića, doneto rešenje od strane Skupštine opštine Peć o dodeli placeva na korišćenje br. 463-449/97 koje je proglašeno apsolutno ništavim aktom”*.
27. Na kraju, KAI naglašava da je neizvršenje odluke Komisije za stambene i imovinske zahteve KPCC/D/R/230/2014 od 13. marta 2014. godine posledica proglašenja prvobitne odluke ove opštine iz 1997. godine apsolutno nevažećim aktom.

Prihvatljivost zahteva

28. Kako bi bio u mogućnosti da reši zahtev podnosioca, Sud prvo treba da oceni da li su ispunjeni uslovi prihvatljivosti propisani Ustavom, utvrđeni Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.
29. Što se tiče zahteva podnosioca, Sud se poziva na član 113.7 Ustava, koji propisuje: *„Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”*.
30. U tom smislu, Sud primećuje da je podnosilac zahteva iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom i da se isti u nedostatku nekog drugog delotvornog sredstva na raspolaganju obratio Ustavnom sudu sa zahtevom za izvršenje odluke Komisije za stambene i imovinske zahteve, odnosno odluke KPCC/D/R/230/2014 od 13. marta 2014. godine.
31. Sud se poziva i na član 49. Zakona, koji propisuje: *“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. U svim ostalim slučajevima, rok počinje na dan javnog objavljivanja odluke ili akta”*.

32. Sud želi da naglasi da uslov za podnošenje zahteva u roku od 4 (četiri) meseca ne važi u slučaju neizvršenja odluka od strane javnog organa. Evropski sud za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) izričito naglašava da u sličnoj situaciji koja se pojavljuje u slučaju *Iatridis protiv Grčke*, pravilo o vremenskom roku ne važi u slučaju postojanja odbijanja izvršnog organa da se složi sa konkretnom odlukom (vidi: *mutatis mutandis*, *Iatridis protiv Grčke*, br. 59493/00, ESLJP, presuda od 19. oktobra 2000. godine).
33. Sud se poziva i na član 48. Zakona, koji propisuje: “*Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori*”.
34. Što se tiče ispunjenja ovog uslova, Sud primećuje da je podnosilac zahteva tačno naveo za koja prava, garantovana Ustavom, tvrdi da su povređena neizvršenjem odluke KSIZ-a u njegovom slučaju.
35. Sud primećuje da podnosilac zahteva može legitimno da tvrdi da je žrtva neizvršenja odluke KSIZ-a.
36. Kao rezime, Sud smatra da je podnosilac zahteva ovlašćena strana; da je iscrpeo sva pravna sredstva; da je ispunio uslov podnošenja zahteva u zakonskom roku kao rezultat kontinuirane situacije i da je tačno objasnio navodne povrede prava i sloboda i pozvao se na sudsku praksu ESLJP u vezi sa ostvarivanjem svojih prava da uživa i poseduje imovinu.
37. Shodno tome, zahtev se ne može smatrati očigledno neosnovanim u smislu pravila 36 (1) (d) Poslovnika i nije utvrđen nijedan drugi osnov za njegovo proglašavanje neprihvatljivim (vidi: na primer, slučaj *A i B protiv Norveške*, [VV], predstavke br. 24130/11 i br. 29758/11, presuda od 15. novembra 2016. godine, stav 55, i vidi takođe: *mutatis mutandis* slučaj br. KI132/15, *Manastir Visoki Dečani*, presuda Ustavnog suda Republike Kosovo od 20. maja 2016. godine), pa samim tim Sud smatra da je zahtev prihvatljiv za meritorno razmatranje.

Meritum zahteva

38. Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi povredu njegovih prava garantovanih članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo], članom 46. [Zaštita imovine], članom 54. [Sudska zaštita prava] Ustava u vezi sa članom 6.1 [Pravo na pravično suđenje], članom 13 [Pravo na delotvorni pravni lek], članom 14 [Zabrana diskriminacije], članom 1 Protokola br. 1 EKLJP [Zaštita imovine] Konvencije.
39. U ovim slučajevima, Sud će razmotriti meritum zahteva u skladu sa članom 31 u vezi sa članom 6.1 EKLJP, članom 46. Ustava u vezi sa članom 1 Protokola br. 1 EKLJP, kao i članom 54. [Sudska zaštita prava] Ustava.

Što se tiče navodne povrede na pravično i nepristrasno suđenje

40. Sud primećuje da podnosilac u svom zahtevu tvrdi da postoji pravosnažna odluka kojom mu je potvrđeno pravo na imovinu. On je konstantno pokušavao da istu izvrši, ali to se do sada nije desilo i samim tim se krši njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje.
41. U tom smislu, Sud se poziva na član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, koji propisuje:
- “1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
- 2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda”.*
42. Pored toga, član 6.1 [Pravo na pravično suđenje] EKLJP propisuje:
- “Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona”.*
43. Osim toga, Sud se poziva na član 54. [Sudska zaštita prava] Ustava, koji propisuje:
- “Svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom, kao i pravo na efikasne pravne mere ukoliko se utvrdi da je pravo prekršeno”.*
44. Sud primećuje da je odluka KIZK-a doneta 13. marta 2014. godine. Ova odluka je postala pravosnažna i obavezujuća 22. novembra 2014. godine, zbog toga što nijedna zainteresovana strana nije podnela pravno sredstvo protiv ove odluke.
45. Sud primećuje da se podnosilac obratio pismenim putem KAI sa zahtevom za izvršenje odluke u njegovom slučaju. Podnosilac zahteva je stalno pokušavao da se pravosnažna odluka u njegovom slučaju izvrši.
46. Sud podseća na svoju praksu, kao što je navedeno u slučaju KI144/14 i KI156/14, u skladu sa Uredbom UNMIK-a 2006/50, izmenjenom i dopunjenom Zakonom br. 03/L-079 o izmenama i dopunama Uredbe UNMIK-a 2006/50 o rešavanju zahteva u vezi sa privatnom nepokretnom imovinom, uključujući poljoprivrednu i komercijalnu imovinu Republike Kosovo, Sud zaključuje da je KAI jedini nadležni organ za izvršenje odluka KIZK-a i odluka Žalbenog veća KAI. Ovu činjenicu su potvrdili i predstavnici KAI, koji su učestvovali kao strana na javnoj raspravi održanoj 10. marta 2014. godine u Ustavnom sudu Republike Kosovo, u slučaju br. KI187/13.

47. U ovom slučaju, Sud primećuje da iako je pravosnažna odluka KIZK-a doneta 13. marta 2014. godine, KAI navodi da je do neizvršenja ove odluke došlo zbog jedne druge odluke donete u upravnom postupku. Konkretno, odluke Skupštine opštine Peć br. 01-463-65203 od 14. maja 2015. godine.
48. Sud podseća da je nezavisnost sudija povređena kada se izvršna vlast meša u nerešeno pitanje pred sudovima kako bi uticala na ishod tog slučaja (vidi: presudu od 25. jula 2002. godine, *Sovtransavto Holding protiv Ukrajine*, br. 48553/99 i presudu ESLJP-a od 26. novembra 2002. godine, *Mosteanu i drugi protiv Rumunije* br. 33176/96).
49. U ovom slučaju, Sud primećuje da je opština Peć poništila jednu sudsku pravosnažnu i obavezujuću odluku preko upravne odluke; što je u suprotnosti sa principom nezavisnosti pravosuđa, a takođe krši i izvršenje pravosnažnih sudskih odluka.
50. S tim u vezi, Sud naglašava da bi bilo besmisleno ako bi pravni sistem Republike Kosovo dozvolio da pravosnažna sudska odluka ostane neefikasna na štetu jedne strane. Stoga, neefikasnost postupaka i neizvršenje odluka proizvode efekte koji dovode do situacija koje nisu u skladu sa načelom vladavine prava (član 7. Ustava), načelom koje su kosovske vlasti obavezne da poštuju (vidi: presudu ESLJP od 25. jula 2004. godine, *Romashov protiv Ukrajine*, br. 67534/01).
51. Sud podseća da su pravosnažne odluke KIZK-a obavezujuće za sva fizička i pravna lica i nisu predmet nikakvog vanrednog sudskog ili administrativnog preispitivanja (vidi: presudu od 23. aprila 2012. godine, KI104/10 *Dražić Arsić*, ocena ustavnosti odluke Okružnog suda u Gnjilanu GŽ br. 78/2010 od 7. juna 2010. godine).
52. Shodno tome, Sud utvrđuje da je odluka Skupštine opštine Peć br. 01-463-65203 od 14. maja, nevažeća.
53. Sud smatra da izvršenje odluke koju je doneo sud treba posmatrati kao sastavni deo prava na pravično suđenje, koje je garantovano gore navedenim članovima (vidi: presudu ESLJP od 19. marta 1997. godine, *Hornsby protiv Grčke*, br. 18357/91, stav 40). U ovom slučaju, ESLJP je utvrdio da podnosioci zahteva ne bi trebali biti lišeni koristi od izvršenja pravosnažne odluke koja je doneta u njihovu korist.
54. Pored toga, Sud smatra da nijedan organ ne može obrazložiti neizvršenje odluka u cilju dobijanja ponovnog razmatranja i preispitivanja slučaja (vidi: presudu ESLJP od 25. jula 2002. godine, *Sovtransavto Holding protiv Ukrajine*, br. 48553, stav 72 i presudu ESLJP od 24. jula 2003. godine, *Ryabykh protiv Rusije*, br. 52854/99, stav 52).
55. Nadležni organi su obavezni da organizuju efikasan sistem za sprovođenje odluka koje su efektivne u pravnom i praktičnom pogledu i da osiguraju njihovo sprovođenje u razumnom roku, bez nepotrebnih kašnjenja (vidi: presudu ESLJP od 6. novembra 2008. godine, *Pecevi protiv bivše*

Jugoslovenske Republike Makedonije br. 22731/02, Martinovska protiv bivše Jugoslovenske Republike Makedonije br. 22731/02).

56. Sud naglašava da nije njegova dužnost da određuje koji je najpovoljniji način da KAI, u okviru svojih nadležnosti, nalazi efikasne mehanizme izvršne prirode, u smislu potpunog ispunjavanja zakonom i Ustavom predviđenih obaveza. Međutim, svaki pojedinac ima pravo na sudsku zaštitu prava, u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom ili zakonom (vidi: član 54. Ustava).
57. Sud želi da naglasi da se u svojoj presudi od 16. aprila 2014. godine u slučaju br. KI187/13, već bavio ocenom ustavnosti neizvršenja odluka KSIZ-a. Sud je u toj presudi utvrdio da je došlo do povrede člana 31. Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP i članom 54. Ustava i povrede prava podnosioca zahteva na mirno uživanje svoje imovine, garantovanog članom 46. Ustava i članom 1. Protokola br. 1 EKLJP kao posledica neizvršenja (vidi: presudu od 16. aprila 2014. godine, KI187/13 *N. Jovanović*, ocena ustavnosti neizvršenja odluke Žalbenog veća Vrhovnog suda, GSK-AKP-A-001/12 od 8. maja 2012. godine i odluke Komisije za imovinske zahteve Kosova br. KPCC/D/A/114/2011 od 22. juna 2011. godine).
58. Stoga, teret neizvršenja i nepronalaženja odgovarajućih mehanizama za izvršenje pravosnažnih odluka KIZK-a u slučaju podnosioca zahteva pada samo na KAI.
59. Dakle, Sud podseća da je KAI obavezna da izvrši odluke KSIZ-a.
60. Kao zaključak, Sud utvrđuje da neizvršenje pravosnažne i obavezujuće odluke KIZK-a predstavlja povredu prava na pravično suđenje garantovanog članom 31. Ustava i članom 6.1 EKLJP.

Što se tiče tvrdnji o povredi prava na zaštitu imovine

61. Podnosilac zahteva tvrdi da je došlo do povrede člana 46. [Zaštita imovine] Ustava i člana 1 Protokola br. 1 EKLJP.
62. Član 46. [Zaštita imovine] Ustava, propisuje:
 - 1) *Garantuje se pravo na imovinu.*
 - 2) *Korišćenje imovine je regulisano zakonom, u skladu sa javnim interesom.*
 - 3) *Niko se ne može arbitrarno lišiti lične imovine (...)*

[...]
63. Član 1 Protokola br. 1 EKLJP propisuje:

“Svako fizičko i pravno lice ima pravo na neometano uživanje svoje imovine. Niko ne može biti lišen svoje imovine, osim u javnom interesu i pod uslovima predviđenim zakonom i opštim načelima međunarodnog prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne utiču na pravo države da primenjuje zakone koje smatra potrebnim da bi regulisala korišćenje imovine u skladu s opštim interesima ili da bi obezbedila naplatu poreza ili drugih dažbina ili kazni”.

64. Sud podseća na svoju presudu od 23. aprila 2012. godine, u kojoj je naglasio da nakon što odluke Komisije za stambene i imovinske zahteve postanu pravosnažne i *res judicata*, “podnosilac zahteva je uživao pravo na posed imovine, zagarantovano članom 46. Ustava i članom 1. Protokola 1 EKLJP” (Ustavni sud Republike Kosovo: slučaj br. KI104/10, podnosilac zahteva *Dražo Arsić*, ocena ustavnosti odluke Okružnog suda u Gnjilanu GŽ br. 78/2010 od 7. juna 2010. godine, presuda od 10. maja 2012. godine).
65. U slučaju podnosioca zahteva, relevantna odluka KIZK-a je postala pravosnažna i obavezujuća 22. novembra 2014. godine.
66. Kao takvo, pravo na posed imovine u smislu člana 46. Ustava i člana 1 Protokola br. 1 EKLJP za svakog podnosioca zahteva je počelo na navedene odnosne datume.
67. Sud primećuje da odluka KIZK-a, iako je postala pravosnažna i obavezujuća, nikada nije izvršena.
68. Sud utvrđuje da je kao posledica neizvršenja ove odluke, podnosiocu zahteva uskraćeno pravo na mirno uživanje svoje imovine u suprotnosti sa članom 46. Ustava i članom 1 Protokola br. 1 EKLJP.

Zaključak

69. U zaključku, Sud utvrđuje da neizvršenje pravosnažne odluke KIZK-a, kao u slučaju podnosioca zahteva, predstavlja povredu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP.
70. Sud takođe utvrđuje da ukidanje pravosnažne odluke KIZK-a upravnom odlukom od strane Skupštine opštine Peć predstavlja povredu člana 54. Ustava.
71. Pored toga, Sud utvrđuje da je kao rezultat neizvršenja pravosnažne i obavezujuće odluke, podnosilac zahteva nepravедno lišen svoje imovine. Na taj način, povređeno je i pravo podnosioca zahteva na mirno uživanje svoje imovine, garantovano članom 46. Ustava i članom 1 Protokola br. 1 EKLJP.
72. Konačno, Sud smatra da ne treba dalje da se bavi tvrdnjama o povredi članova 24. i 32. Ustava u vezi sa članovima 13 i 14 EKLJP, pored zahteva podnosioca da mu se dodeli novčana naknada, jer su takve tvrdnje i zahtevi iscrpljeni

zaključkom Suda o povredi članova 31., 46. i 54. Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP i članom 1 Protokola br. 1 EKLJP.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20. i 47. Zakona i pravilom 56 (1) Poslovnika, na sednici održanoj 05. decembra 2017. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev prihvatljivim;
- II. DA UTVRDI da je došlo do povrede člana 31. Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP;
- III. DA UTVRDI da je došlo do povrede člana 46. Ustava u vezi sa članom 1 Protokola br. 1 EKLJP;
- IV. DA UTVRDI da je došlo do povrede člana 54. Ustava;
- V. DA PROGLASI NEVAŽEĆIM rešenje Skupštine opštine Peć br. 01-463-65203 od 14. maja 2015. godine;
- VI. DA UTVRDI da odluka Komisije za stambene i imovinske zahteve Kosova br. KKPK/D/R/230/2014 od 13. marta 2014. godine treba da se izvrši od strane Kosovske agencije za imovinu (KAI);
- VII. DA NALOŽI Kosovskoj agenciji za imovinu (KAI) da u skladu sa pravilom 63 Poslovnika o radu Suda, obavesti što je pre moguće, ali ne kasnije od 6 (šest) meseci, Ustavni sud u vezi sa preduzetim merama za izvršenje presude ovog Suda;
- VIII. DA DOSTAVI ovu odluku strankama;
- IX. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- X. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Altay Suroy

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi